

прататъ до въ самъ-тъя постелкя. — Той бы желалъ да заспи; но нечиста-та совѣсть и тогава немилува въ него; та го тогава съ найстрашнѣи сѣнища плаши. — Истина, въ скѣтъ-атъ има многоразличны злы дѣла; но отъ сички-те е найнесносно и наймъчително зло, гъжа-та и неспокойство-то на совѣсть-тъя. Человѣкъ, въ кого-то е совѣсть-тъя неспокойна, мрази на слънце-то и на негова-та скѣтлость, защо са бои, да то макаръ кое отъ неговы-те беззаконїа не изаваи; а така исто мрази и на ноцнѣ-тъя, темнотя, защо са тогава бои, да го нефанатъ гонители-те му. Несмѣе да остане усамѣнъ, защо тогава ни защо друго немисли, но само за свои-те беззаконїа, кои то сѣ въ она часъ предъ очи-те му много по голѣми и пострашны, одъ други пѣтъ; а кога е въ дружество, тогава пакъ гледа, да са единъ часъ понапредъ уклони, защо са бои, да го въ средъ дружество-то негова-та съществена совѣсть не издаде.

Секѣй часъ трепери она въ сърдце-то си, на кого-то е совѣсть-тъя съ грѣхъ и злочинство окалана, да са за него нѣщо не проговори, и чини му са, чи е скѣкое мѣгновенїе последно, кое-то го е сачувало и заклонило. — томъ страхъ, кой-то человекъ така грозно мѣчи, и она укоръ, съ кой-то го негова-та совѣсть непрестанно укорява, така досажда человекъ, да много пѣти, като не може да сноси тажъ пакленъ мѣкъ, самъ си са издава. О, колко има злочинцы, а и убїицы, кои-то до тогава не сѣ имали миръ нити спокойство, до гдѣ не сѣ сами на сѣдъ отишли и свои-те беззаконїа открили! Колцына са на смъртнѣ-тъя си постелкя мѣчатъ, кои-то сѣ скѣтъ карали (лъгали), и немогатъ да умратъ, до гдѣ не сѣ обидя